

" بهرد ناگر نایسوتینیت! "

ئیمه دوو کیسه ل بووین که سالانیکی دریژ به دلخوشی و دوور له دلپراوکی له دارستانیکی سهر سهوز و پر له خوښه ویستی له گهل کهس و کارمان ده ژیاين، ماوهیهک بوو له بالندهکان ده مانبیست که دارستانهکان ناگریان تی بهر بوه و بهوه و یهوه مأل و حالی ناژه لآن ویران بوه و له ناو چوه، کاتیک ئەمه یان بو باس ده کردین زور ده ترساین شهوان خهونی زور ناخوشمان پیوه ده بیینی و بهردهوام دوعامان ده کرد خواجه ئەم به لایه مان لی دوور خه یته وه.

رۆژیک له رۆژان من و هاوړیکه م ویستمان بهره و میراجی برۆین، چونکه له مندالیه وه هیوامان نه وه بو که رۆژیک له و بهر زیه وه سهیری دارستانه کامان بکهین، پیکه وه بهر پیکه وتین له ریگادا له نا کاو شتیکی سهیرمان بیینی، ترس سهرتاپای دارستانه که ی داگرتبو، له دووره وه دووکه لیکمان بیینی و پاشان هه موو ناژه له کان به خیرای به لامان دا تی - په رده بوون و هاواریان ده کرد: " دارستانه که سووتا! وا شه پۆلی ناگر بهر پیوهیه! خیراکه ن خوتان رزگار که ن! " زور روداوکی سهیر بوو تا ئیستا نه وه مان نه دیبوو تنها له بالنده کانمان بیستبو که له دارستانه کانی نه وه برمان ناگرکه وتوته وه، هاوړیکه م لی پیسیم: " تو بلایی ئەمه نه و دوا رۆژه بیت که مرۆقه کان باسی ده که ن: " منیش سه رسام و مانوو نه مده توانی هیچ بلیم ناگره که تا بیت نزیک ده بوه وه، به هاوړیکه م وت: " ئیمه ناتوانین وهک ناژه له کانی تر به خیرایی رابکهین باشتهر وایه ریگا چاره یهک بدوزینه وه، سهیری ده ور و بهرم کرد ته خته بهر دیکم له دووره وه دی که له سهروو خۆمانه وه بوو، وتم باشتهر وایه په نا بهین بو نه و بهرده؛ " باش بوو نه وه م ده زانی که " بهرد ناگر نایسوتینیت " ئەم قسه یه م له باپیرم بیستبو.

به ههر جوړیک بوو خۆمان گه یانده سه بهرده که، له ویشه وه سهیری دارستانمان ده کرد؛ به راستی دیمه نیکی ناخوش بوو، ژیزگم ده بیینی که چه ند مرۆفیک له دهوری کو بوبونه وه، دیار بوو نه یوانیبو خوی له ناگر رزگار بکات، شتیکی سهیر نه وه بوو که باپیرم باسی بو کردبووم که نه وه مرۆقه کانن که ناگر له جهسته ی ژینگه و دارستانه که مان بهر ده دن؛ به لام ئەم مرۆقانه نه وه نه بوون که باپیرم باسی ده کرد؛ زور جیاواز بوون چونکه ده مبینی ناگره که یان ده کوژانده وه و گیانی ناژه لانیان رزگار ده کرد، زور سه رسام مابووم ولای ئەم پرسیارانه م نه ده زانی، هاوړیکه م پیی وتم: " نه گهر رزگارمان بوو ده چین بو لای باپیره و له و ده پرسین، نه و سالانیکه له دارستانه که یه و هه مو شتیکی ده زانیته؛ " ورده ورده تاریکی بالی کیشا به سه ر دارستانه که دا، هیشتا بلیسکه ی ناگره که له دووره وه دیار بوو که مرۆقه کان بهر بهر کانیان له گهل ده کرد ناگره که له ئیمه دوور که وتبوه وه، له بهرده که هاتینه خواره وه خیرا خیرا هاوارم ده کرد و ههر جاریک شوینیکم ده سوتا، به هاوړیکه م وت: " ده چین بو لای باپیره با ولای پرسیاره کانمان بداته وه؛ "

مالی باپیرم له لای خواری دارستانه که بوو؛ دواى ماوه یه ک له وئى نزیك بووینه وه؛ به ریگادا دیمه نی وه هاما ن ددی که ته نانه ت مرؤفه کانیش گریانیا ن بؤ دهات، خیرا خؤم گه یانده مالّه که ی باپیرم، کاتیک سه یرم کرد مالّه که به ته وای سووتاوه . هه رچی بانگم کرد که س ولامی نه دامه وه؛ به هاوړیکه م وت: " با ئه م ناوه بگه رپین له وانه یه باپیرم شتیکی به سهر هاتییت؛ " دواى ماوه یه ک هاوړیکه م هاواری کرد: " وهره بؤ ئیره ... خیراکه! " کاتیک رویشتم بینیم باپیرم له سهر شانی میلوره کان که وتوه و له بهر ئه وه ی نه یه لیت هیلاننه که یان بسوتیت؛ خوی سووتاوه!

هاوړم کرد: " باپیره گیان! ئه وه چیت لى قه وماوه؟ ... بؤ وات لى هاتوه؟ ... ئه مه چ کاره ساتیکه؟ ... " من و هاوړیکه م ده گریان؛ باپیرم که ته نها چهند هه ناسه یه کی مابووو وتی: " مه گرین کوره کانم! له میژه دوژمنانم خاک و دارستانه کانمان ویران ده که ن؛ ئه مه یه که م جاریان نیه؛ به لام دلنیا بن که به هار دینه وه و دارستانه کان ده روینه وه و هاژه ی ئاوی میراجی دیسان روچی ژیان ده به خشیت به دارستانه که مان و ته نها رووړه شی بؤ دوژمنانی ژینگه که مان ده مینیتته وه. " باپیرم ئه م قسانه ی کرد و بؤ هه تاهه تایه چاوه کانی لیک نا!

انور برنگ - نی